

Sygn. akt IV U 1006/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu – IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Alicja Romanowska

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Kondraczuk

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2020 r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania A. W. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 10 sierpnia 2018 r. nr. (...)

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, iż A. W. (1) jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 listopada 2013 r. do 3 grudnia 2014 r. i od 1 kwietnia 2016 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w E. na rzecz ubezpieczonej A. W. (1) kwotę 180 zł (słownie: sto osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu zastępstwa procesowego.

sygn. akt IV U 1006/18

UZASADNIENIE

A. W. (1) odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 10 sierpnia 2018r., nr (...), którą to decyzją pozwany stwierdził, że skarżąca – jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowymi i wypadkowemu oraz dobrowolnemu chorobowemu w okresie od 1 listopada 2013r. do 3 grudnia 2014r. i od 1 kwietnia 2016r.

Ubezpieczona zarzuciła pozwanemu błędną ocenę zebranego w toku postępowania wyjaśniającego materiału dowodowego i przez to błędne przyjęcie, że prowadzona przez nią działalność miała jedynie formalny charakter, gdyż przeczy temu fakt wykonywania szeregu usług na rzecz kontrahentów z całej Polski. Ponadto działalność ubezpieczonej posiadała wszystkie cechy charakterystyczne dla działalności gospodarczej, tj. działalność jej była zorganizowana, przynosiła dochód oraz była prowadzona samodzielnie przez skarżącą, zaś z zeznań przesłuchanych przez pozwanego świadków nie wynikało, by działalność skarżącej miała charakter iluzoryczny. W konsekwencji ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na rzecz organów kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W ocenie pozwanego, mimo formalnej rejestracji działalności gospodarczej, ubezpieczona faktycznie nie prowadziła działalności zgodnej z zarejestrowanym profilem. Pozwany podkreślił, że ubezpieczona nie posiadała wykształcenia i umiejętności w zakresie konserwacji i naprawy pojazdów i zdaniem pozwanego nie jest możliwe zdobycie takich umiejętności wyłącznie z internetu. Ubezpieczona nie zatrudniała zaś pracowników, tym samym nie korzystała z doświadczenia i umiejętności osób trzecich. Ponadto szereg czynności wynikających z przedłożonych rachunków dowodzi, że ubezpieczona nie byłaby w stanie wykonać ich samodzielnie, gdyż wiele z nich wymagało użycia podnośnika, jak również współdziałania co najmniej dwóch osób. Nie bez znaczenia, zdaniem organu, pozostaje również okoliczność, że ubezpieczona dokonała wpisu do ewidencji działalności gospodarczej od dnia 1 listopada 2013r., a więc po tym, jak w takim samym zakresie z dniem 30 września 2011r. zaprzestał prowadzenia działalności jej mąż. W ocenie pozwanego takie działania pozwoliło ubezpieczonej na skorzystanie z preferencyjnej składki na ubezpieczenia, uzyskanie dofinansowania z PUP i swoiste „zaoszczędzenie” na składkach ubezpieczeniowych za męża ubezpieczonej, który, jak należy przypuszczać, świadczył usługi zamiast ubezpieczonej, gdyż posiadał w tym zakresie stosowne umiejętności i doświadczenie. Teza ta, w ocenie pozwanego, jest tym bardziej zasadna, jeśli weźmie się pod uwagę, że od czasu zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, mąż ubezpieczonej nie posiadał żadnego tytułu do ubezpieczeń.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona A. W. (1) z wykształcenia jest nauczycielem języka niemieckiego. W 2011r. wyszła za mąż za P. W., który prowadził działalność gospodarczą w zakresie napraw samochodów, w warsztacie należącym wcześniej do jego ojca. Ubezpieczona pracowała wówczas jeszcze jako nauczyciel. Mąż ubezpieczonej zakończył prowadzenie ww. działalności z dniem 30 września 2011r.

W dniu 18 października 2013r. ubezpieczona dokonała w (...) zgłoszenia prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych z wyłączeniem motocykli. Z dniem 1 listopada 2013r. z tego tytułu dokonała zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, w tym dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Jako adres wykonywania działalności wskazała adres wcześniejszej działalności jej męża, będący jednocześnie miejscem zamieszkania małżonków, gdzie na specjalnie wydzielonej powierzchni znajdowały się dwa stanowiska naprawy wraz z kanałem remontowym oraz pomieszczenie biurowe.

Na potrzeby działalności ubezpieczona – ze środków pochodzących z dofinansowania uzyskanego z Powiatowego Urzędu Pracy w I. - zakupiła narzędzia, stację, klimatyzację, mierniki, nanometry oraz ciśnieniomierze. Ubezpieczona od momentu rozpoczęcia działalności nie zatrudniała pracowników. Nie posiadała również dodatkowych kwalifikacji w kierunku podjętej działalności, a swoją wiedzę odnośnie przebiegu napraw czerpała z internetu oraz książek serwisowych pojazdów. W dniu rozpoczęcia działalności była zdolna do jej wykonywania ze względów zdrowotnych.

W ramach działalności ubezpieczona wykonywała wymianę oleju, wymianę klocków hamulcowych, usługi diagnostyczne, wymianę uszczelki pod głowicą, czyściła klimatyzację, zajmowała się też elektroniką. Nadto czyściła tapicerkę w autach. Nie wymieniała natomiast sprzętów, nie naprawiała zapłonów, nie wymieniała wahaczy, nie naprawiała skrzyni biegów. Przy tego typu pracach korzystała z pomocy członków rodziny, tj. męża, brata lub ojca, który również jest mechanikiem lub innych osób. Przyjmowaniem i wydawaniem samochodów, jak również sporządzaniem faktur za naprawę oraz zamawianiem części zajmowała się skarżąca. W ocenie napisac z opinii k. 301-302, że zakupy te nie pokrywają się z naprawami wykonanymi w tym okresie

Na przestrzeni lat 2013 – 2017 skarżąca wystawiła rachunki między innymi za: wymianę sprężyny zawieszenia, przegląd serwisowy i wymianę oleju z materiałem; regenerację pompy i wymianę oleju; wymianę wyłącznika światła (...) i diagnostykę samochodu; wymianę sworzni wahacza prawego; regenerację przekładni kierowniczej; naprawę głowicy; wymianę popychaczy hydraulicznych; wymianę poduszek silnika; uszczelnienie pompy wtryskowej; naprawę wału napędowego; wymianę paska klinowego; wymianę filtra paliwa; naprawę gniazda zapalniczki; diagnostykę silnika; wymianę sprzęgła kompresora klimatyzacji; napełnienie układu klimatyzacji; wymianę łożysk, tarcz i

klocków hamulcowych; naprawę wieńca (...); naprawę stacyjki; wymianę pompy i przekaźnika S.; ustawienie kąta wyprzedzenia zapłonu; wymianę łańcucha rozrządu; odgrzybienie i serwis klimatyzacji; naprawę instalacji elektrycznej układu wspomagania kierownicy; wymianę amortyzatorów; naprawę kluczyka, wymianę blachy; regenerację przewodów grzewczych; wymianę świecy żarowej; wymianę amortyzatora; regulację hamulca ręcznego; sprawdzenie zawieszenia; wymianę wahaczy przednich; naprawę miski olejowej skrzyni; wymianę chłodnic.

Skarżąca nie zna dokładnie obowiązujących w jej warsztacie cen konkretnych napraw. Klientów informowała o wysokości kosztów związanych z naprawą bądź na drugi dzień po wstępnej rozmowie z klientem, bądź już przy obiorze auta po wykonanej naprawie.

Przez okres dwóch pierwszych lat skarżąca opłacała składki ubezpieczeniowe w najniższej, preferencyjnej wysokości. Od listopada do grudnia 2015r. wykazywała podstawę wymiaru składek w kwocie nie niższej niż 60% kwoty przeciętnego wynagrodzenia, zaś od stycznia do marca 2016r. wykazała podstawę wymiaru składek w kwocie 10.137,50 zł; od kwietnia 2016r. do marca 2017r. oraz w maju i od października 2017r. do lipca 2018r. w kwocie 0 zł; w kwietniu 2017r. w kwocie 592,82 zł; od czerwca do sierpnia 2017r. w kwocie 10.657,50 zł oraz we wrześniu 2017r. w kwocie 1.108,38 zł.

W okresie od 1 do 24 kwietnia 2016r. skarżąca przebywała na zwolnieniu lekarskim. W dniu (...) urodziła dziecko. Przez rok przebywała najpierw na zasiłku macierzyńskim, następnie urlopie rodzicielskim. Od 24 kwietnia do 31 maja 2017r., od 22 września 2017r. do 7 maja 2018r. przebywała ponownie na zwolnieniach lekarskich. 8 maja 2018r. urodziła kolejne dziecko i od tego czasu korzystała z zasiłku macierzyńskiego.

Jednocześnie 4 grudnia 2014r. skarżąca zawarła z Ośrodkiem (...) Sp. z o.o. w I. umowę na usługi administracyjno – biurowe. Usługi te świadczyła w okresie od 4 grudnia 2014r. do 31 marca 2016r.

W związku z podjęciem przez skarżącą wypłaty kolejnego zasiłku chorobowego, w grudniu 2017r. pozwany wszczął postępowanie wyjaśniające w zakresie istnienia tytułu do ubezpieczeń społecznych. Po przeprowadzeniu powyższego postępowania pozwany wydał zaskarżoną decyzję z dnia 10 sierpnia 2018r., którą wyłączył skarżącą z obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego w okresach od 1 listopada 2011r. do 3 grudnia 2014r. oraz od 1 kwietnia 2016r.

(wyjaśnienia ubezpieczonej, nadto dowód: akta kontroli ZUS i zgromadzone w nich dokumenty, w tym rachunki i faktury za wykonane usługi i zakup części i materiałów, zeznania świadków, zaskarżona decyzja; kserokopie rachunków, faktur, umów o dofinansowanie, umów najmu, listów przewozowych, informacji PIT – dołączonych do odwołania k. 8-167; zeznania świadków: S. B., Ł. P., M. P. – e-protokół z dn. 27.11.2018r., D. D., K. S., B. B., M. W., W. W., A. W., Z. B., P. B. – e-protokół z dn. 8.01.2019r.; opinia biegłego ginekologa P. M. k. 256; opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej B. G. k. 291-303)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie skarżącej należało uwzględnić.

Kwestia sporna w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji, a więc z wyłączeniem okresów, w których skarżącą świadczyła usługi w ramach umowy zlecenia na rzecz Ośrodka (...) Sp. z o.o. w I., skarżącą spełniała przesłanki do objęcia jej obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

Wskazać więc należy, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2017r., poz. 1778) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym podlegają osoby fizyczne które na obszarze RP są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Stosownie zaś do art. 11 ust. 2 ww. ustawy, dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8, 10 do której to kategorii zalicza również

osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą. Osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu - od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie art. 36aa oraz przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018r. - Prawo przedsiębiorców (art. 13 pkt 4 s.u.s).

Zważyć również należy, że obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika z faktycznego prowadzenia tej działalności. Kwestie związane z formalnym zarejestrowaniem, wyrejestrowaniem, czy zgłaszaniem przerw w tej działalności mają pewne znaczenie w sferze dowodowej, lecz nie przesądzają same w sobie o podleganiu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (por. postanowienie SN z dnia 14.09.2007 r., III UK 35/2007, LEX nr 483284; wyroki SN: z dnia 19.03.2007 r., III UK 133/2006, OSNP 2008/7-8 poz. 114; z dnia 15.03.2007 r., I UK 300/2006, LEX nr 338807; z dnia 27.06.2006 r., I UK 340/2005, LEX nr 376431; z dnia 30.11.2005 r., I UK 95/2005, OSNP 2006/19-20 poz. 311 i z dnia 11.01.2005 r., I UK 105/2004, OSNP 2005/13 poz. 198).

Przepis art. 13 pkt 4 ustawy systemowej jednoznacznie kładzie nacisk na rozpoczęcie wykonywania pozarolniczej działalności i zaprzestanie wykonywania tej działalności, a nie na moment dokonania w ewidencji działalności gospodarczej stosownego wpisu o zarejestrowaniu działalności bądź jego wykreślenia. W konsekwencji obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą (a więc wykonująca tę działalność), a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalności tej nie prowadzi (nie wykonuje). Istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza więc o faktycznym prowadzeniu tej działalności. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 maja 2012r., II UK 259/11 (LEX nr 1235838), wykonywanie działalności pozarolniczej (gospodarczej) w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, to rzeczywista działalność o cechach określonych w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej, czyli działalność zarobkowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Ocena, czy wykonywana jest działalność gospodarcza należy przede wszystkim do sfery ustaleń faktycznych, a dopiero następnie do ich kwalifikacji prawnej. Samo dokonanie wpisu w ewidencji działalności rodzi więc jedynie domniemanie faktyczne podjęcia działalności i wykonywania jej do czasu wykreślenia z ewidencji (ewentualnie zawieszenia). Domniemanie faktyczne ma jednak wyłącznie znaczenie dowodowe i może zostać obalone. W rezultacie organ ubezpieczeń społecznych może dowodzić, że pomimo wpisu do ewidencji dana osoba faktycznie nie prowadzi działalności, wobec czego nie podlega z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym. Ciężar udowodnienia powyższego, jak wyżej wskazano, spoczywa na organie, jako podmiocie wywodzącym z faktu niewykonywania działalności skutek prawny w postaci wyłączenia z ubezpieczeń społecznych.

Zważyć w tym miejscu należy, że do dnia 30 kwietnia 2018r. obowiązywała ustawa z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2168), która w art. 2 wskazywała, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Obecnie obowiązująca ustawa z dnia 6 marca 2018r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. 2018r., poz. 646) legalną definicję działalności gospodarczej zawarła w art. 3 wskazując, że działalnością taką jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Przesłanki ogólne uznania danej działalności za działalność gospodarczą zostały więc powtórzone przez ustawodawcę w art. 3 Prawa przedsiębiorców, dlatego też zarówno orzecznictwo, jak i bogate piśmiennictwo wydane na gruncie przywołanego przepisu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zachowują swą aktualność w stosunku do art. 3 ww. ustawy w zakresie, w jakim dotyczą tych przesłanek.

Działalność gospodarcza determinowana jest więc przez jej zarobkowy charakter, zorganizowanie oraz ciągłość. Bez zaistnienia tych cech nie można mówić o istnieniu działalności. Tak też stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 kwietnia 2017r. (sygn. akt II UK 98/16, LEX nr 2307127) wskazując, że aby można było mówić o działalności gospodarczej, muszą być spełnione kumulatywnie kolejne przesłanki, tj. zarobkowy charakter

działalności, zorganizowany charakter, ciągłość jej wykonywania. Sąd ten wskazał również, że przesłanka zarobkowego charakteru działalności zostanie spełniona wtedy, gdy jej prowadzenie przynosi rzeczywisty zysk, jednakże należy również uznać sytuację, gdy pomimo jego nieosiągnięcia, przedsiębiorca nastawiony był na uzyskanie dochodu (zdarzyć się bowiem może, iż pomimo usilnych starań firma przyniosła w danym okresie straty). Istotny jest zatem wyznaczony przez przedsiębiorcę cel, który w każdym przypadku, poprzez realizację zamierzonych przedsięwzięć musi zakładać wynik finansowy. Z kolei zorganizowany charakter działalności oznacza wpisanie obranego rodzaju działalności w formalne ramy organizacyjne, które zasadniczo oznaczają np. ustanowienie określonej formy prawnej, utworzenie siedziby, czy też zorganizowanie biura. Ciągłość wykonywania działalności oznacza zaś, że wykonywanie działalności nie może mieć charakteru incydentalnego, od przypadku do przypadku, ani tym bardziej jednorazowego. Cel zadaniowy, związany z prowadzeniem przedsiębiorstwa i jego utrzymaniem, wytyczony przez osobę podejmującą działalność musi więc zakładać nastawienie na trwanie działalności w dłuższym przedziale czasowym.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zważyć należy, że kwestie formalnej rejestracji działalności gospodarczej skarżąca miała już za sobą bowiem figurowała w (...). Dokonała ona również zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i opłacała z tego tytułu składki. Pomimo jednak zadbania o formalną stronę rejestracji działalności gospodarczej, pozwany powziął wątpliwości, czy w spornych okresach działalność ta była faktycznie przez skarżącą wykonywana, przy czym pozwany kład w tym miejscu nacisk na brak dowodów świadczących, iż skarżąca faktycznie osobiście świadczyła usługi naprawy pojazdów w warsztacie stanowiącym siedzibę jej firmy. Pozwany podkreślał przy tym, że skarżąca nie posiada odpowiedniego wykształcenia oraz umiejętności by wykonywać naprawy pojazdów. Nadto wiele z napraw, które miały być przez nią świadczone, wymagały użycia znacznej siły, wykorzystywania sprzętów typu podnośnik oraz współdziałania co najmniej dwóch osób. Sąd nie dał wiary zeznaniom ubezpieczonej, że pomoc męża, brata, i teścia miała charakter sporadyczny. Zdaniem Sądu niewiarygodne są też twierdzenia ubezpieczonej, że wykonywała wszystkie, nawet skomplikowane naprawy tylko w oparciu o wiedzę nabytą w internecie-oglądając filmy instruktażowe.

W ocenie Sądu, nawet unanie, że skarżąca nie była w stanie osobiście wykonywać napraw pojazdów w swoim warsztacie, czy to z uwagi na brak niezbędnych umiejętności, braku warunków fizycznych, czy też z uwagi na fakt przebywania w pewnych okresach w ciąży, takie podejście pozwanego nie wyklucza jednak uznania, że zachodziły podstawy do objęcia skarżącej obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi oraz dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym.

Zważyć należy, że ustawowa definicja działalności gospodarczej nie uzależnia zakwalifikowania danej działalności za działalność gospodarczą od osobistego jej wykonywania przez przedsiębiorcę, w tym wypadku osobistego wykonywania usługi naprawy pojazdu, gdyż nie jest to czynnik wiodący tego pojęcia. Prowadzenie działalności może bowiem ograniczać się do wykonywania czynności zarządczych, organizacyjnych, a kluczowe znaczenie ma, czy usługi świadczone w warsztacie skarżącej w zakresie prowadzonej działalności (czy to osobiście, czy też przez osoby trzecie) były wykonywane w sposób zawodowy, zarobkowy, zorganizowany i ciągły oraz zgodnie z wpisem do ewidencji działalności gospodarczej. W tej sytuacji również zarzut pozwanego w zakresie braku wykształcenia kierunkowego, jak i doświadczenia zawodowego skarżącej, należy uznać za chybiony. W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy świadczy zaś jednoznacznie, że działalność skarżącej spełnia wyżej wskazane wymogi wynikające z definicji działalności gospodarczej.

Jak wyżej wskazano skarżąca dokonała formalności związanych zarówno z rejestracją działalności, jak również obliczała i uiszczała należne składki na ubezpieczenia oraz dokonywała rozliczeń z urzędem skarbowym. Niewątpliwie wykonywała również czynności zmierzające do organizacji warsztatu, tj. zakupiła niezbędne urządzenia i narzędzia. Wykonywała też czynności związane z obsługą klientów, tj. przyjmowała od nich zgłoszenia, odbierała od nich i wydawała im pojazdy, informowała o zakresie koniecznych napraw i wycenie naprawy, zamawiała części, wystawiała faktury za wykonane usługi. Pomimo, że tylko jeden z przesłuchanych w sprawie świadków (A. W. (3)) widział skarżącą bezpośrednio przy wykonywanej usłudze – czyszczeniu tapicerki auta, to jednak również pozostali świadkowie, w szczególności ci korzystający z usług oferowanych przez warsztat skarżącej, zgodnie zeznali, że widzieli skarżącą na terenie warsztatu, ubraną w strój roboczy, jak również kojarzyli ją jako osobę odpowiedzialną za kontakt z

klientem. Z zeznań tych świadków wynikało również co prawda, że to raczej mąż skarżącej był traktowany jako osoba posiadająca fachową wiedzę, od której uzyskiwali oni szczegółowe informacje dotyczące napraw, a nadto – jak wynikało z zeznań świadka Ł. P. (2) – to mąż skarżącej dokonywał napraw pojazdów, to jednak powyższe nie dyskwalifikuje czynności wykonywanych przez skarżącą i nie stanowi podstawy do uznania, iż działalności skarżącej nie można zakwalifikować jako działalności gospodarczej. W ocenie Sądu nie można przy tym wykluczyć, że skarżąca faktycznie świadczyła opisane przez siebie naprawy, choć zapewne w bardzo ograniczonym zakresie. Wskazać bowiem należy, że jak wynikało z opinii biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej, informacje dotyczące sposobu naprawy poszczególnych zespołów samochodów, zamieszczone w instrukcjach fabrycznych oraz w Internecie, kierowane są do osób potrafiących czytać rysunki i schematy techniczne oraz znających słownictwo dotyczące samochodów. Wątpliwym wydaje się więc, by w drodze szkolenia na podstawie materiałów filmowych umieszczanych w internecie, czy nawet instrukcji z książek serwisowych, przeciętna osoba nabyła wystarczające umiejętności do przeprowadzania napraw pojazdów. Nie można jednak pomijać, że ojciec skarżącej również był mechanikiem, prowadził warsztat samochodowy, a skarżąca od najmłodszych lat była świadkiem świadczonych przez niego usług. Mimo więc, że - w opinii biegłego - nie sposób jest ocenić, czy skarżąca posiada wystarczającą wiedzę i umiejętności do przeprowadzania napraw pojazdów, bez przeprowadzenia egzaminu teoretyczno - praktycznego w tym zakresie, to jednak zdaniem Sądu powyższa okoliczność daje podstawy by sądzić, że obracając się w środowisku pracy swojego ojca, skarżąca poznała zarówno branżowe słownictwo, jak również miała okazję zaznajomić się z budową pojazdów i to nie tylko na podstawie rysunków i schematów, co umożliwiała jej wykonywanie prostszych napraw.

Z opinii biegłego wynikało nadto, że prace związane z naprawą zawieszenia, układu napędowego oraz silnika, które – jak wynika z przedłożonych rachunków i faktur – były świadczone w warsztacie skarżącej, wymagają często znacznego wysiłku fizycznego. W świetle powyższego Sąd nie dał wiary, by tego typu prace skarżąca faktycznie świadczyła osobiście, szczególnie w okresach gdy była w ciąży, jak również by pomoc innych osób w tego typu naprawach, była sporadyczna. Powyższe budzi wątpliwości tym bardziej, jeśli się weźmie pod uwagę – na co wskazywał biegły, że znaczna ilość części zamiennych oraz płynów eksploatacyjnych niezbędnych do naprawy samochodów zakupiona na przestrzeni lat 2014 – 2017, nie znajduje pokrycia w rachunkach wystawionych przez skarżącą za konkretne naprawy, lub też została zakupiona w okresach, gdy skarżąca nie wykonywała żadnych napraw (np. od kwietnia do września 2016r.), co mogłoby świadczyć, że w warsztacie naprawy były jednak wykonywane – bez odzwierciedlenia tego faktu w dokumentacji. To w gestii pozwanego pozostaje jednakże ewentualne ustalenie jaką rolę odgrywał w spornym okresie mąż i ojciec skarżącej, czy też inne osoby, z których pomocy korzystała skarżąca oraz rozważenie objęcie ich ubezpieczeniem społecznym np. z tytułu współpracy, pracy lub zlecenia. Powyższe ustalenia nie mogą być jednak przedmiotem niniejszego postępowania biorąc pod uwagę zakres zaskarżonej decyzji, która odnosi się jedynie do osoby skarżącej.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci rachunków i faktur za poszczególne lata dowodzi, że działalność skarżącej była prowadzona w sposób ciągły, a jej celem było osiągnięcie wyniku finansowego. W tym miejscu warto przypomnieć, że postępowanie sądowe wywołane odwołaniem od decyzji stwierdzającej podleganie ubezpieczeniom społecznym lub też stwierdzające niepodleganie tym ubezpieczeniom jest postępowaniem cywilnym, które cechuje się kontrydiktoryjnością. Oznacza to, że strony wywodzące z określonych faktów skutki prawne obowiązane są te fakty udowodnić (art. 232 k.p.c.). W ocenie Sądu pozwany nie obalił skutecznie domniemania, że ubezpieczona prowadziła działalności.

Ostatecznie wskazać należy, że sama wysokość zadeklarowanej przez skarżącą podstawy wymiaru składek, która niewątpliwie w okresach poprzedzających długotrwałe korzystanie przez skarżącą ze świadczeń z ubezpieczenia, była wysoka i znacznie odbiegała od wysokości deklarowanej w innych okresach, nie mogłaby stanowić podstawy do kwestionowania samego istnienia tytułu ubezpieczenia. Pozwany nie jest bowiem uprawniony do kwestionowania zadeklarowanej podstawy wymiaru składek, o ile mieści się ona w granicach zakreślonych przepisami prawa.

Skoro zaś przeprowadzone postępowanie wykazało, że skarżąca poza zadbaniem o formalną stronę działalności, niewątpliwie wykonywała prawne czynności związane z tą działalnością i część deklarowanych czynności np. związanych z czyszczeniem klimatyzacji, czy drobne naprawy, obsługiwała klientów, prowadziła sprawy biurowe, a

nadto mając na uwadze, że przepisy nie nakładają obowiązku osobistego wykonywania czynności związanych stricte z profilem takiej działalności i dla uznania prowadzenia działalności wystarcza już podejmowanie samych czynności zarządczych, zdaniem Sądu zachodziły podstawy do objęcia skarżącej ubezpieczeniami społecznymi w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji.

Dlatego też, na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w pkt I. wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015r., poz. 1800) (pkt II. wyroku).